

Iza redt een veulen

Simone
Foekens

Lezen is dromen
met open ogen

AVI E4

© 2019 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 2980 3
www.uitgeverijdenhertog.nl

Illustraties: Michel de Boer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HET VEULEN

‘Iza?’ Mama komt de keuken uit.

‘Ja mam?’

‘Wil je even eieren halen bij boer Stam?’

Iza trekt een lelijk gezicht. ‘Moet dat?’

‘Ja, dat moet. We eten vanavond pannenkoeken, maar de eieren zijn op.’

Iza zucht. ‘Dat is superver fietsen. Kan Job niet gaan? Hij heeft een brommer.’

Papa komt aanlopen. Hij heeft gehoord wat Iza zei. Hij kijkt mama aan en geeft haar een knipoog.

‘O ja hoor, Job mag dat ook doen,’ zegt hij.

‘Hè?’ zegt Iza verbaasd. Als papa of mama iets vragen, dan moeten ze dat altijd doen. Het klinkt wel als een vraag, maar dat is het niet. En nu ...

‘O ja?’ zegt mama. Ze is net zo verbaasd als Iza.

‘Natuurlijk,’ zegt papa. ‘Boer Stam heeft vorige week een paard met een veulentje gekocht. Job wil dat vast graag zien.’

‘Ik ook,’ roept Iza. ‘Ik wil dat veulentje ook graag zien. Mag ik de eieren halen?’

‘Natuurlijk,’ lacht mama.

Dan lacht Iza ook. Papa wist natuurlijk best dat Iza nu juist heel graag de eieren wil gaan halen.

Mama geeft haar geld en een doosje om de eieren in te doen.

‘Ga maar gauw.’

‘Eerst even bij Muis kijken.’

Iza woont met haar vader en moeder en haar grote broer Job op manege In Galop.

Ze loopt naar de paardenwei. ‘Muisje,’ roept ze.

Eigenlijk hoeft ze niet te roepen, want de muisgrijze pony komt al naar het hek. Ze knuffelt de pony en geeft haar een handje biks.

Muis is de pony van Iza. Ze is ook een lespony van de manege.

Storm, het paard van Job, hoort ook bij manege In Galop. Dat vinden Iza en Job niet erg. Het is superfijn om een eigen paard te hebben.

Muis snuffelt aan de kleren van Iza. Haar oren bewegen heen en weer.

‘Een andere keer, Muis,’ zegt Iza. ‘Mama was steeds in de keuken. Ik kon geen suikerklontje voor je meenemen.’

Muis laat haar hoofd hangen. Ze is gek op suikerklontjes.

‘Tot straks, Muis. Misschien heb ik dan wel een klontje voor je. Ik ga nu eerst bij een veulentje kijken. O ja, en eieren halen.’

Het is ver fietsen naar boer Stam. Nog verder dan naar het dorp waar de school van Iza staat. Ze denkt aan het veulen. Wat zou het leuk zijn als er in de manege ook een veulentje zou zijn. Iza houdt van de manege en van de paarden. Ze houdt van de duinen waar de manege tegenaan ligt. Ze houdt van de zee. Het heerlijkste is om op Muis over het strand te draven, vlak langs de zee.

In de verte is de boerderij van boer Stam. Boer Stam heeft veel kippen. Ze lopen los over het erf en in het weiland.

‘Scharrelkippen leggen de lekkerste eieren,’ zegt mama altijd.

Iza proeft het verschil niet, maar ze vindt het leuk om de kippen los rond te zien scharrelen. Het zijn zulke grappige beesten. Eén kip loopt altijd als een hondje achter de boer aan.

‘Volluk!’ roept ze, als ze langzaam het erf op fietst.

De boer komt uit de stal. ‘Jij komt naar het veulen kijken.’

‘Ja, en eieren halen.’

‘Twee vliegen in één klap,’ lacht boer Stam.

‘Staan ze in de wei?’

‘Nee, ik heb ze net weer op stal gezet. Kom maar mee.’

‘Oeps!’

‘Wat doe je?’ Boer Stam kijkt om.

‘Ik struikelde bijna.’

‘Ach, over Witje.’

De kip kijkt zielig naar de boer en kakelt alsof ze een heel verhaal vertelt.

‘Wat een gekke kip,’ zegt Iza.

‘Witje stelt zich een beetje aan,’ lacht de boer. ‘Het valt allemaal wel mee hoor, Witje.’

De kip stopt met kakelen en wendt haar kopje af.

‘Nu is ze beledigd.’ Boer Stam schudt zijn hoofd. ‘Iza, ik zeg het je, kippen zijn rare wezens.’

‘Paarden zijn beter,’ zegt Iza.

‘Je hebt ook heel rare paarden, hoor. Maar goed, kom maar mee.’

In de stal is het schemerig en koel. In een grote box staan een donkerbruin paard en een pikzwart veulen.

Het paard steekt nieuwsgierig haar hoofd naar voren. Het veulen blijft een beetje achter zijn moeder staan.

‘Ah ... hij is verlegen, wat schattig.’

‘Dat heeft Nero niet van zijn moeder,’ zegt boer Stam. ‘Lavanda is juist heel nieuwsgierig. Ze wil alles zien, voelen en proeven. Nero moet eerst even wennen.’

‘Hij is nog klein.’

‘Dat klopt. Nero is ongeveer drie maanden.’

‘Waarom heet hij Nero? Dat is toch een hondennaam?’

Iza aait Lavanda. Nero doet een stapje dichterbij.

‘Ze heetten al zo toen ik ze kocht. Zelf moest ik ook wennen aan Nero. Nu vind ik het mooie namen. Het zijn Italiaanse namen. Lavanda betekent lavendel. Weet je wat lavendel is?’

‘Lavendel ruikt lekker en heeft paarsblauwe bloemetjes.’

‘Inderdaad,’ knikt boer Stam. ‘Kun je raden wat Nero betekent?’

Iza schudt haar hoofd. ‘Geen idee.’

‘Nero betekent zwart.’

‘Dát had ik kunnen raden,’ lacht Iza. ‘Nero is echt pikzwart.’

Ze steekt haar hand uit, maar Nero komt niet dichterbij. Hij houdt Iza goed in de gaten.

‘Kom af en toe maar eens langs, dan kan Nero aan je wennen.’

‘Mag dat?’

‘Anders zou ik het niet zeggen. Hoeveel eieren wilde je?’

‘Tien.’

‘Geef mij het doosje maar, dan kun jij nog even hier blijven.’

Zingend fietst Iza even later naar huis. Wat een schattig veulen is Nero en wat is Lavanda een leuke merrie.

